

Sygn. akt I Ns 1263/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSR Barbara Nowicka

Protokolant: P. P.

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2017r. w Słupsku na rozprawie sprawy

z wniosku **Prezydenta Miasta S. (wykonującego uprawnienia Starosty w mieście na prawach powiatu)**

z udziałem **A. F.**

o przepadek pojazdu

postanawia:

I. oddalić wniosek;

II. zasądzić od wnioskodawcy Prezydenta Miasta S. (wykonującego uprawnienia Starosty w mieście na prawach powiatu) na rzecz uczestnika A. F. kwotę 137,00 zł (sto trzydzieści siedem złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I Ns 1263/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Prezydent Miasta S. (wykonujący uprawnienia Starosty w mieście na prawach powiatu) wniósł o orzeczenie przepadku na rzecz Miasta S. – miasta na prawach powiatu – pojazdu QUAD o numerze (...).

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 14.04.2011r. Komenda Miejsca Policji w S. wydała dyspozycję usunięcia pojazdu z ulicy (...) w S. w związku ze stanem pojazdu i spowodowanym przez niego zagrożeniem w ruchu drogowym. Pismem z dnia 10.09.2015 r. Komenda Miejska Policji powiadomiła uczestnika postępowania o zaistniałym zdarzeniu oraz o skutkach nieodebrania pojazdu z parkingu strzeżonego. Właściciel pojazdu odebrał powiadomienie.

Pismem z dnia 22.01.2015 r. uczestnik postępowania A. F. wniósł o oddalenie wniosku o orzeczenie przepadku pojazdu, wskazując, że wnioskodawca występował już z wnioskiem o orzeczenie przepadku do tut. Sądu i postępowanie I Ns 804/14 zakończyło się oddaleniem wniosku przez Sąd. Nadto uczestnik postępowania wskazał, że stan pojazdu nie powodował zagrożenia w ruchu drogowym oraz że właściciel podjął działania mające na celu zwrócenie mu pojazdu, a przyczyną zatrzymania pojazdu była nietrzeźwość kierującego pojazdem K. M..

W piśmie z dnia 17.05.2016 r. wnioskodawca wskazał, że wniosek w niniejszej sprawie został złożony w związku z zaistnieniem nowych okoliczności faktycznych i prawnych. Doprecyzował, iż ustalono osobę właściciela pojazdu, którego skutecznie poinformowano o usunięciu pojazdu z drogi oraz skutkach nieodebrania pojazdu w okresie 3 miesięcy i obowiązku uiszczenia opłat za usunięcie oraz parkowanie.

Uczestnik zarzucił, że nie jest prawdą, że podjęte przez Policję czynności doprowadziły do ustalenia właściciela pojazdu oraz że nie zaistniały żadne nowe okoliczności w sprawie. Nadto uczestnik wskazał, iż w aktach sprawy I Ns 804/15 znajduje się płyta, która potwierdza, iż Policja wiedziała kto jest właścicielem (...) już w dniu jego zatrzymania, tj. 14.04.2011 r.

Pismem z dnia 16.11.2016 r. wnioskodawca wyjaśnił, iż w sprawie o sygn. I Ns 804/14 podstawą postanowienia z dnia 22.12.2014 r. o oddaleniu wniosku o orzeczenie przepadku pojazdu było niespełnienie przesłanek określonych w art. 130 a ust. 10 e ustawy prawo o ruchu drogowym, tj. brak skutecznego powiadomienia uczestnika postępowania o możliwości odbioru pojazdu z parkingu. Wnioskodawca wskazał również, iż Policja skutecznie zawiadomiła właściciela pojazdu o możliwości odbioru go z parkingu po dokonaniu opłat za usunięcie i przechowywanie pojazdu, dlatego też skierowano ponowny wniosek o przepadek pojazdu w związku z zaistnieniem nowych okoliczności faktycznych i prawnych.

Postanowieniem z dnia 7.12.2016 r. Sąd Rejonowy w Słupsku oddalił zarzut powagi rzeczy osądzonej zgłoszony przez uczestnika, uznając, że uzasadnienie późniejszego wniosku zawiera nową okoliczność faktyczną zaistniała po wydaniu postanowienia w sprawie I Ns 804/14 w postaci skutecznego powiadomienia właściciela pojazdu. Od powyższego postanowienia uczestnik postępowania wywiódł w dniu 16.12.2016 r. zażalenie, które zostało oddalone przez Sąd Okręgowy w Słupsku postanowieniem z 28.02.2017r.

Ostatecznie uczestnik domagał się oddalenia wniosku o przepadek pojazdu w całości oraz zasądzenia od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą od pełnomocnictwa według norm przepisanych. Zarzucał, iż wnioskodawca w chwili występowania z wnioskiem o przepadek pojazdu wszczynającym postępowanie o sygn. I Ns 804/14 wiedział kto jest właścicielem pojazdu, jednakże dopiero powiadomieniem z dnia 10.09.2015 r. poinformował w prawidłowy sposób uczestnika o skutkach nieodebrania pojazdu w okresie 3 miesięcy i obowiązku uiszczenia opłat za usunięcie pojazdu i parkowanie. Wskazał również, iż podejmował starania w celu odbioru pojazdu, na dowód czego przywołał pisma z dnia 17. i 18.09.2015 r. kierowane przez uczestnika do Urzędu Miejskiego w S.. Jednocześnie wskazał, że firma (...) pismem z dnia 17.09.2015 r. poinformowała go o możliwości odbioru pojazdu po uprzednim uiszczeniu na rachunek bankowy Urzędu Miejskiego w S. opłaty za jego usunięcie i parkowanie, natomiast wnioskodawca pismem z dnia 7.10.2015 r. poinformował uczestnika, że wysokość opłaty za parkowanie pojazdu od dnia 14.04.2011 r. do 1.10.2015 r. wynosi 62.025,00 zł. Uczestnik podkreślił, że nie odebrał pojazdu ponieważ nie jest w stanie ponieść tak wysokiej opłaty za usunięcie pojazdu i jego parkowanie. Ponadto uczestnik zaznaczył, iż jego zdaniem usunięcie pojazdu z drogi nie było zasadne, ponieważ możliwe były inne formy zabezpieczenia pojazdu, np. poprzez oddanie go pod dozór T. M. oraz że pojazd nie zagrażał bezpieczeństwu w ruchu drogowym ponieważ stał na chodniku. Nadto uczestnik wskazał, iż nie jest okolicznością przez niego zawinioną, że pojazd został wykorzystany przez osobę do tego nieuprawnioną, która popełniła przestępstwo kierując w stanie nietrzeźwości. QUAD powinien zostać zabezpieczony dla celów procesowych albowiem stanowił przedmiot przestępstwa.

Wnioskodawca podniósł, iż wysokość opłat, którymi obciążono uczestnika postępowania jest regulowana przepisami prawa w szczególności – corocznym obwieszczeniem Ministra Finansów w sprawie ogłoszenia maksymalnych stawek opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie na parkingu strzeżonym wydane na podstawie art. 130a ust. 6 c ustawy prawo o ruchu drogowym oraz uchwałami Rady Miejskiej w S. przy czym uchwały te określają niższe stawki tych opłat niż określone w powołanych przepisach. Wskazał nadto, iż ustawa Prawo o ruchu drogowym nie reguluje możliwości wydania pojazdu bez uiszczenia opłat za jego holowanie i przechowywanie ani odstąpienia od poboru takich opłat oraz że pozostałe zarzuty uczestnika postępowania dotyczące oceny należytej bądź nienależytej staranności w poszukiwaniu właściciela pojazdu dotyczą działania Policji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12.12.2010 r. mocą umowy zawartej pomiędzy K. S. a uczestnikiem, A. F. nabył pojazd QUAD o nr podwozia (...). **(bezsporne), nadto:**

dowód: umowa k. 5, certyfikat k. 6 - 6v.,

W dniu 14.04.2011 r. w S. przy ul. (...) dokonano usunięcia pojazdu QUAD kierowanego przez K. M. z uwagi na nietrzeźwość kierującego pojazdem. Pojazd został zabezpieczony na parkingu strzeżonym firmy (...) znajdującym się w S. na ul. (...). W dniu 29.08.2011 r. na stronie Komendy Miejskiej Policji w S. zamieszczono ogłoszenie o poszukiwaniu właściciela quada zatrzymanego w S. na ul. (...) w dniu 14.04.2011 r. **(bezsporne), nadto:**

dowód: notatka służbowa k. 4 akt I Ns 804/14, dyspozycja usunięcia pojazdu k. 5 akt I Ns 804/14, pismo z dnia 13.05.2011 r. k. 6 akt I Ns 804/14, ogłoszenie k. 8 akt I Ns 804/14

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku XIV Wydziału Karnego z dnia 19.09.2011 r. K. M. oskarżony o to, że w dniu 14.04.2011 r. w ruchu lądowym w S. na ul. (...), będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku, sygn. akt XIV K 978/10 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. I badanie 0,51 mg/l, II badanie 0,49 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował pojazdem mechanicznym quadem, czym jednocześnie nie stosował się do obowiązującego prawomocnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wydanego przez Sąd Rejonowy w Słupsku w sprawie sygn. akt XIV K 978/10 tj. o czyn z art. 178a § 1 i art. 178a § 4 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. skazany na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, nadto na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono wobec K. M. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat.

dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 19.09.2011 r., XIV K 337/11, k. 82-83

W okresie od 7.03.2011 r. do 17.03.2014 r. A. F. był pozbawiony wolności i przebywał w Areszcie Śledczym w S. przy ul. (...).

dowód: świadectwo zwolnienia k. 24 akt I Ns 804/14

W dniu 18.07.2014 r. Prezydent Miasta S. (wykonujący uprawnienia Starosty w mieście na prawach powiatu) złożył wniosek o orzeczenie przepadku pojazdu typu quad, usuniętego w dniu 14.04.2011 r. z ulicy (...) w S. z uwagi na nietrzeźwość kierującego K. M., wskazując jednocześnie, iż właściciel quada nie został do tej pory skutecznie ustalony. W uzasadnieniu wskazano ponadto, że w lipcu 2014 r. do Wydziału Komunikacji Urzędu Miejskiego w S. zgłosił się A. F. twierdząc, iż jest właścicielem pojazdu, jednakże informacji tej nie można zweryfikować, ponieważ pojazd nie posiada oznaczeń identyfikacyjnych.

dowód: wniosek o orzeczenie przepadku pojazdu k. 2-3 akt I Ns 804/14

W dniu 22.09.2014 r. A. F. złożył do akt sprawy I Ns 804/14 pismo, w którym wskazał, że w okresie od 7.03.2011 r. do 17.03.2014 r. przebywał w areszcie śledczym i nie został poinformowany o zatrzymaniu należącego do niego quada, ani przesłuchany przez Policję w związku z tą sprawą. Ponadto podkreślił, że T. M., który miał dostęp do należącego do niego warsztatu, w dniu 14.04.2011 r. informował policjantów dokonujących zatrzymania, że quad pochodzi z warsztatu na ul. (...) należącego do A. F., oraz zobowiązał się zabezpieczyć należycie pojazd w warsztacie, wskazując jednocześnie, że zabezpieczenie i holowanie pojazdu przez Policję nie jest konieczne. T. M. poinformował Policjantów również o tym, że właściciel quada przebywał w tamtym okresie w areszcie śledczym, która to informacja została potwierdzona przez Policję. Ponadto w ww. piśmie A. F. wskazał, że quad jest produkcji chińskiej, posiada homologację, został zakupiony w dniu 12.12.2010 r., posiadał tabliczkę znamionową zgodną z numerem wskazanym na dokumencie homologacji oraz umowie kupna. A. F. wskazał również, że pojazd nie został przez niego odebrany z parkinga strzeżonego z uwagi na wysokość opłaty za holowanie oraz parking która wynosiła około 50.000,00 zł. Jednocześnie A. F. wskazał na brak konsekwencji we wniosku o orzeczenie przepadku z dnia 15.07.2014 r., w którym stwierdzono, iż quad nie posiada oznaczeń i nie można ustalić osoby właściciela, jednocześnie domagając się kosztów postępowania od A. F..

dowód: pismo z dnia 22.09.2014 r. k. 23 – 23 v. akt I Ns 804/14

Na rozprawie, która odbyła się w dniu 25.09.2014 r. w sprawie I Ns 804/14, świadek T. M. zeznał, że w czasie gdy A. F. przebywał w areszcie śledczym, dysponował on kluczami do warsztatu samochodowego należącego do A. F.. Około miesiąca po tym jak A. F. został aresztowany, świadek wystawił z warsztatu znajdujący się w nim quad, żeby móc wjechać do warsztatu należącym do siebie pojazdem. Po około 2 godzinach T. M. zorientował się, że nie ma quada. Świadek zeznał nadto, że w rozmawiał z Policją w momencie, gdy zatrzymano kierującego quadem K. M. z powodu jego nietrzeźwości. Świadek wskazał, że informował Policję, że quad pochodzi z warsztatu A. F. i że świadek może go odebrać. Ponadto świadek zeznał, że słyszał rozmowę telefoniczną potwierdzającą wiedzę policjantów o okoliczności, iż A. F. przebywa w areszcie śledczym

dowód: protokół z rozprawy z dnia 25.09.2014 r. k. 32-35 akt I Ns 804/14

Na rozprawie w dniu 30.10.2014 r. w sprawie I Ns 804/14 świadek K. M. zeznał, że został zatrzymany przez Policję za jazdę quadem pod wpływem alkoholu. Zeznał nadto, że wiedział, iż quad należy do A. F., bo widział go u niego w warsztacie kiedy naprawiał u niego samochody. Ponadto świadek zeznał, że gdy Policja dokonywała jego zatrzymania quad stał na chodniku i nie utrudniał ruchu, a on informował Policję, że quad jest z warsztatu A. F., a także że obecny tam również T. M. także rozmawiał z Policją, która pytała o osobę właściciela.

dowód: protokół z rozprawy z dnia 30.10.2014 r. k. 56-59 akt I Ns 804/14

Na rozprawie w dniu 8.12.2014 r. w sprawie I Ns 804/14 świadek J. M. po odsłuchaniu nagrań z dnia 14.04.2011 r. zeznał, że w dniu w którym doszło do zatrzymania pojazdu wiedział do kogo należy quad oraz że w dniu zdarzenia miał informacje na temat przebywania w areszcie przez właściciela pojazdu.

dowód: protokół z rozprawy z dnia 8.12.2014 r. k. 67-71 akt I Ns 804/14

Postanowieniem z dnia 22.12.2014 r. Sąd Rejonowy w Słupsku oddalił wniosek Prezydenta Miasta S. z udziałem A. F. o przepadek pojazdu wskazując w uzasadnieniu, że nie zostały spełnione przesłanki z art. 130 a ust. 10 e ustawy Prawo o ruchu drogowym, w szczególności nie doszło do prawidłowego zawiadomienia uczestnika postępowania, a umieszczenie zawiadomienia w mediach w tej sytuacji nie może być rozważane w kontekście spełnienia przesłanki powiadomienia, gdyż dane uczestnika były znane.

dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Słupsku k. 78, uzasadnienie k. 84-85

W dniu 14.09.2015 r. A. F. otrzymał powiadomienie o usunięciu z drogi w dniu 14.04.2011 r. pojazdu marki quad z powodu kierowania pojazdem przez osobę znajdującą się w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu (art. 130 a ust. 2 pkt 2 ustawy – Prawo o ruchu drogowym) wraz z informacją, że nieodebranie pojazdu w okresie 3 miesięcy od dnia jego usunięcia będzie skutkowało wystąpieniem do sądu o orzeczenie jego przepadku na rzecz powiatu oraz że kosztami związanymi z usunięciem, przechowywaniem, oszacowaniem, sprzedażą lub zniszczeniem pojazdu, powstałymi od momentu wydania dyspozycji jego usunięcia do zakończenia postępowania, obciąża się każdorazowo właściciela lub posiadacza pojazdu (solidarnie).

dowód: powiadomienie k. 7 wraz z dowodem doręczenia k. 8

A. F. pismem z dnia 18.09.2015 r. zwrócił się do Wydziału Komunikacji Urzędu Miejskiego w S. o udzielenie informacji na temat wysokości opłaty niezbędnej do odebrania pojazdu. W odpowiedzi pismem z dnia 7.10.2015 r. Urząd Miejski w S. p wskazał, że kwota za holowanie i parking od 14.04.2011 r. do 1.10.2015 r. wynosi łącznie 62.025,00 zł. Pismem z dnia 17.09.2015 r. O. A. poinformował A. F., że w celu odbioru pojazdu jest on zobowiązany okazać zezwolenie na odbiór pojazdu oraz uiszczenie opłaty za jego usunięcie i parkowanie. A. F. w piśmie z dnia 17.09.2015 r. wskazał, że nie jest w stanie merytorycznie odnieść się do powiadomienia z dnia 10.09.2015 r., ponieważ wskazuje ono jako swoją podstawę prawną Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 22.06.2011 r. w

sprawie usuwania pojazdów, których używanie może zagrażać bezpieczeństwu lub porządkowi ruchu drogowego albo utrudniających prowadzenie akcji ratowniczej (Dz. U. Nr 143, poz. 846), podczas gdy pojazd został zabezpieczony na dwa miesiące przed wejściem w życie ww. Rozporządzenia. A. F. zaskarżył działania policji z dnia 14.04.2011 r. skargą do Inspektoratu Komendanta Wojewódzkiego Policji w G. z dnia 8.01.2016 r., wskazując, iż pojazd był użytkowany bez wiedzy właściciela oraz pomimo, iż w chwili zdarzenia był ustalony właściciel pojazdu, pojazd nie został przekazany T. M., a oddany na parking strzeżony celem podniesienia kosztów. Nadto zaniechania w oddaniu pojazdu właścicielowi spowodowały, że koszty parkowania urosły do kwoty ponad 62 tysięcy złotych.

dowód: pismo z dnia 18.09.2015 r. k. 16 i 41, pismo z dnia 7.10.2015 r k. 17 i 17 v. oraz 43 i 43 v., pismo z dnia 17.09.2015 r. k. 20 i 42, skarga k. 37-39

Sąd zważył co następuje:

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

W dyspozycji usunięcia pojazdu z dnia 14.04.2011r. wskazano nietrzeźwość kierującego oraz porzucenie pojazdu jako przyczynę jego usunięcia.

Sąd zważył, iż tryb postępowania w przypadku usuwania pojazdów z drogi reguluje Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz.U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.).

Zgodnie z art. 130a ust. 2 pkt 1 lit. a) wskazanej wyżej ustawy pojazd może być usunięty z drogi na koszt właściciela, ***jeżeli nie ma możliwości zabezpieczenia go w inny sposób***, w przypadku gdy kierowała nim osoba znajdująca się w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu.

Ponadto stosownie do treści art. 130a ust. 10 ww. ustawy starosta w stosunku do pojazdu usuniętego z drogi, w przypadkach określonych w ust. 1 lub 2 tego artykułu, występuje do sądu z wnioskiem o orzeczenie jego przepadku na rzecz powiatu, jeżeli prawidłowo powiadomiony właściciel lub osoba uprawniona nie odebrała pojazdu w terminie 3 miesięcy od dnia jego usunięcia. Powiadomienie zawiera pouczenie o skutkach nieodebrania pojazdu.

Natomiast zgodnie z art. 130 a ust. 10e. powyższej ustawy w sprawach o przepadek pojazdu sąd stwierdza, czy zostały spełnione wszystkie przesłanki niezbędne do orzeczenia przepadku, w szczególności, ***czy usunięcie pojazdu było zasadne i czy w poszukiwaniu osoby uprawnionej do jego odbioru, dołożono należytej staranności oraz czy orzeczenie przepadku nie będzie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.***

Odnosząc powyższe uregulowania do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie budziło wątpliwości, iż osoba kierująca zatrzymanym pojazdem była w stanie nietrzeźwości. Spornym było natomiast, czy nie istniała możliwość zabezpieczenia pojazdu w inny sposób.

Uczestnik postępowania kwestionował tę okoliczność, wskazując, iż nie zachodziła konieczność usunięcia pojazdu, bowiem w chwili jego zatrzymania Policja miała wiedzę o osobie właściciela pojazdu, przy zatrzymaniu obecny był również T. M., któremu uczestnik powierzył prowadzenie warsztatu na czas pobytu w areszcie śledczym.

Podkreślenia w tym miejscu wymagało, że w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z obowiązującą procedurą cywilną nie do sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Innymi słowy sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 kpc). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Dla wykazania swych zarzutów o istnieniu możliwości zabezpieczenia pojazdu w inny sposób uczestnik powoływał się na zeznania świadków złożone w sprawie I Ns 804/14, wskazując, że z zeznań T. M. wynikało, iż poinformował dokonujących zatrzymania policjantów, kto jest właścicielem zatrzymanego pojazdu oraz że właściciel przebywa w areszcie śledczym. Zadeklarował jednocześnie, że może odebrać pojazd należący do uczestnika i odstawić go na posesję uczestnika postępowania. Również kierujący zatrzymanym pojazdem K. M. zeznał, że informował Policję, że właścicielem pojazdu jest A. F..

Wnoszący o orzeczenie przepadku pojazdu wnioskodawca nie kwestionował powoływanych zeznań świadków, wskazując na brak potrzeby ponownego prowadzenia postępowania dowodowego oraz możliwość oparcia ustaleń na materiale dowodowym zgromadzonym w poprzednio prowadzonej sprawie o sygn. I Ns 804/14. Analiza zeznań powołanych w tym postępowaniu świadków nie pozostawiała wątpliwości co do faktu, że w dacie wydania dyspozycji usunięcia pojazdu było znana osoba jego właściciela, wiadomym był fakt, że jest on pozbawiony wolności oraz że T. M. dysponował kluczami do warsztatu uczestnika i był gotowy odebrać pojazd po jego zatrzymaniu. W konsekwencji brak było – w ocenie Sądu - podstaw do przyjęcia, iż nie było możliwości zabezpieczenia pojazdu w inny sposób, aniżeli jego usunięcia z drogi na koszt właściciela.

Wnioskodawca nie zaoferował na tę okoliczność żadnego dowodu przeciwnego. Nie wykazano również, że pojazd był porzucony w okolicznościach opisanych w art. 130a ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, wobec czego należało uznać, iż ciężar udowodnienia podstawowej okoliczności – zasadności wniosku – nie został spełniony. Niespełnienie tej przesłanki uzasadniało oddalenie wniosku o przepadek pojazdu.

W ocenie Sądu na uwzględnienie zasługiwał także podnoszony przez uczestnika postępowania zarzut sprzeczności orzeczenia o przepadku w niniejszej sprawie z zasadami współżycia społecznego.

Z okoliczności sprawy wynikało, iż nieodebranie pojazdu z parkingu strzeżonego nastąpiło z przyczyn niezależnych od właściciela, skoro w okresie od 07.03.2011r. do 17.03.2014r. przebywał w Areszcie Śledczym w S.. Jako osoba pozbawiona wolności nie mógł zapobiec usunięciu pojazdu na swój koszt, ani spowodować jak najszybszego odebrania pojazdu. Dopiero dnia 14.09.2015 r. skutecznie powiadomiono właściciela o zajęciu pojazdu. Niedołężenie należytej staranności w ustaleniu i powiadomieniu właściciela pojazdu przez okres ponad czterech lat doprowadziło do naliczenia opłaty nieproporcjonalnie wysokiej w stosunku do wartości pojazdu i praktycznie uniemożliwiło odbiór pojazdu w sytuacji, gdy uczestnik nie przyczynił się do tego, że doszło do zatrzymania pojazdu. Nie miał wiedzy o zaistniałej sytuacji. W ocenie Sądu okoliczności powyższe wskazują na naruszenie zasady współżycia społecznego w postaci zaufania obywatela do władzy publicznej, a w konsekwencji skorzystanie z uprawnienia określonego w art. 130a ust. 10 cyt. ustawy uznać należało za nadużycie prawa podmiotowego.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w punkcie I sentencji postanowienia.

Konsekwencją oddalenia wniosku było orzeczenie o kosztach jak w pkt II postanowienia na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1349).